

“मीठे बच्चे- आदेश देऊ, हे भूतहरू ! तिमीहरू मेरो पासमा आउन सक्दैनौ । तिमीले यसरी तर्सायौ भने ती भागछन्।”

प्रश्न:- ईश्वरीय नशामा रहने बच्चाहरूको जीवनको शोभा के हो?

उत्तर:- सेवा नै उनीहरूको जीवनको शोभा हो। जब नशा छ- हामीलाई ईश्वरीय चिट्ठा परेको छ त्यसैले सेवाको सोख हुनुपर्छ। तर तीर तब लाग्छ, जब भित्र कुनै भूत हुँदैन।

प्रश्न:- शिवबाबाको बच्चा कहलाउने हकदार को हुन्छ?

उत्तर:- जसलाई निश्चय छ- भगवान मेरो पिता हुनुहुन्छ, हामी यस्ता सर्वोच्च पिताका सन्तान हौं, यस्तो नशामा रहने लायक बच्चा नै शिवबाबाको बच्चा कहलाउने हकदार हुन्छ। यदि चरित्र ठीक छैन, चालचलन सभ्य छैन भने शिवबाबाको सन्तान कहलाउन मिल्दैन।

ओम् शान्ति। शिवबाबा याद छ? स्वर्गको बादशाही याद छ? यहाँ बस्दा दिमागमा आउनु पर्छ- हामी बेहदका बाबाका सन्तान हौं, सधैं बाबालाई याद गर्छौं। याद नगरी हामीले वर्सा प्राप्त गर्न सक्दैनौं। के को वर्सा? पवित्रताको। त्यसैले त्यसको लागि यस्तो पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। कहिल्यै पनि कुनै विकारको कुरा हाम्रो अगाडि आउन सक्दैन। केवल विकारको मात्र कुरा होइन। एउटा भूत मात्र होइन, कुनै पनि भूत आउन सक्दैन। यस्तो शुद्ध अहंकार हुनुपर्छ। धेरै उच्च भन्दा उच्च भगवानका हामी सन्तान पनि उच्च भन्दा उच्च ठहरियोँ नि। बातचित, चालचलन केस्तो सभ्य हुनुपर्छ। बाबाले चालचलनबाट बुझ्नुहुन्छ यो त बिल्कुलै कौडी बराबर पनि छैन। मेरो बच्चा कहलाउने हकदार पनि छैन। लौकिक पितालाई पनि नालायक बच्चाहरूलाई देखेर भित्र मनमा यस्तै हुन्छ। उहाँ पनि पिता हुनुहुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबाले हामीलाई शिक्षा दिइरहनु भएको छ तर कुनै-कुनै यस्ता छन् जसले बिल्कुलै बुझ्दैनन्। बेहदका बाबाले हामीलाई सम्झाइरहनु भएको छ, त्यसमा निश्चय नै छैन, नशा नै छैन। तिमी बच्चाहरूको दिमाग कति उच्च हुनुपर्छ। हामी कति उच्च बाबाका बच्चा हौं। बाबाले कति सम्झाउनु हुन्छ। भित्र मनमा सोच, हामी कति उच्च भन्दा उच्च बाबाका बच्चा हौं, हाम्रो चरित्र कति उच्च हुनुपर्छ। जुन यी देवी-देवताहरूको महिमा छ, त्यो हाम्रो हुनुपर्छ। प्रजाको कहाँ महिमा हुन्छ र! एक लक्ष्मी-नारायणलाई नै देखाइएको छ। त्यसैले बच्चाहरूले कति राम्रो सेवा गर्नुपर्छ। यी लक्ष्मी-नारायण दुवैले यो सेवा गरेका छन् नि! दिमाग कति उच्च हुनुपर्छ। कतिपय बच्चाहरूमा त केही पनि फरक हुँदैन। मायासँग हार खान्छन् त्यसैले अझ धेरै बिग्रन्छन्। नत्र भित्र कति नशा रहनु पर्छ। हामी बेहदका बाबाका बच्चा हौं। बाबा भन्नुहुन्छ- सबैलाई मेरो परिचय दिइराख। सेवाद्वारा नै शोभा बढ्छ, तब मात्र बाबाको दिलमा चढ्छौं। बच्चा ऊ हो जो बाबाको दिलमा चढेको हुन्छ। बाबाको बच्चाहरूप्रति कति प्यार हुन्छ। बच्चाहरूलाई शिरमा चढाउँछन्। यति मोह हुन्छ तर त्यो त हो हुँदको मायावी मोह। यो त हो बेहदको। यस्तो कुनै पिता होला जसले बच्चाहरूलाई देखेर खुशी नहोस्। माता-पितालाई त अथाह खुशी हुन्छ। यहाँ बसेको बेलामा सम्झनुपर्छ बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। बाबा हाम्रा आज्ञाकारी शिक्षक हुनुहुन्छ। बेहदका बाबाले अवश्य पनि कुनै सेवा गर्नुभएको हुनुपर्छ त्यसैले त गायन छ नि। कति अद्भुत कुरा छ। उहाँको कति महिमा गरिन्छ। यहाँ बस्दा बुद्धिमा नशा रहनु पर्छ। संन्यासी त हुन् नै निवृत्तिमार्गवाला। उनीहरूको धर्म नै अलग छ। यो पनि अहिले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले कहाँ जानेका थियो र संन्यास मार्गलाई! तिमी त गृहस्थ आश्रममा रहेर भक्ति आदि गर्थ्यौ, तिमीलाई फेरि ज्ञान मिल्छ, उनीहरूलाई त ज्ञान प्राप्त हुँदैन। तिमीले कति उच्च पढाइ पढ्छौ तर कति साधारण रूपमा बसेका छौ, तल। देलवाडा मन्दिरमा पनि तिमी तल तपस्यामा बसेका छौ, माथि वैकुण्ठ रहेको छ। माथि वैकुण्ठलाई देखेर मनुष्यले सम्झन्छन् स्वर्ग माथि नै हुन्छ।

तिमी बच्चाहरूको मनमा यी सबै कुरा आउनु पर्छ- यो स्कूल हो। हामीले पढिरहेका छौं। कहीं चक्कर लगाउन जाँदा पनि बुद्धिमा यो ख्याल चल्थो भने धेरै आनन्द आउँछ। बेहदका पितालाई त दुनियाँमा कसैले जानेका छैनन्। बाबाको बच्चा बनेर बाबाको जीवनी नजान्ने, यस्तो मुख कहिल्यै देखेका छौ? नजानेका हुनाले भन्ने गर्छन् उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। भगवानलाई नै भनिदिन्छन् आफैँ पूज्य, आफैँ पुजारी। तिमी बच्चाहरूको मनमा कति खुशी हुनुपर्छ- हामी कति उच्च पूज्य थियौं। फेरि हामी नै पुजारी बनेका छौं। जुन शिवबाबाले तिमीलाई यति

उच्च बनाउनु हुन्छ फेरि ड्रामा अनुसार तिमीले नै उहाँको पूजा सुरु गर्छौं। भक्ति कहिलेदेखि सुरु हुन्छ, यी करालाई दुनियाँले कहाँ जान्छ र। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई दिनहुँ सम्झाउँदै हुनु हुन्छ, यहाँ बसेका छौं त्यसैले भित्र खुशी हुनुपर्छ नि। हामीलाई कसले पढाउनु हुन्छ! भगवान आएर पढाउनु हुन्छ— यो त कहिल्यै सुनेका पनि थिएनौं होला। उनीहरूले त सम्झन्छन् गीताका भगवान कृष्ण हुन् त्यसैले कृष्णले नै पढाएको हुनुपर्छ। ठिकै छ, कृष्णलाई नै सम्झिए पनि कति उच्च अवस्था हुनुपर्छ। एउटा किताब पनि छ मनुष्य मत र ईश्वरीय मतको। देवताहरूलाई मत लिने आवश्यकता नै छैन। मनुष्यहरूले चाहन्छन् ईश्वरको मत। देवताहरूलाई त अघिल्लो जन्ममा मत मिलेको थियो जसबाट उच्च पद पाए। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई श्रीमत मिलिरहेको छ श्रेष्ठ बन्नको लागि। ईश्वरीय मत र मनुष्य मतमा कति फरक छ। मनुष्य मतले के भन्छ, ईश्वरीय मतले के भन्छ। अवश्य पनि ईश्वरीय मतमा चल्नुपर्छ। कसैलाई भेट्न जाँदा केही पनि लिएर जाँदैनन्। यादै रहँदैन कसलाई के सौगात दिनुपर्छ। यो मनुष्य मत र ईश्वरीय मतको भिन्नता जान्नु धेरै आवश्यक छ। तिमी मनुष्य हुँदा आसुरी मत थियो अहिले ईश्वरीय मत प्राप्त भएको छ। त्यसमा कति फरक छ। यी शास्त्र आदि सबै मनुष्यहरूले बनाएका हुन्। बाबा कुनै शास्त्र पढेर आउनु हुन्छ र? बाबा भन्नुहुन्छ— म कुनै पिताको बच्चा हुँ र? म कुनै गुरुको शिष्य हुँ र, जसबाट सिकेको हुँ? यी सबै कुरा सम्झाउनु पर्छ। जान्न त जानेका छन्— बाँदरबुद्धि हो भनेर तर मन्दिर लायक बन्नेवाला पनि हो नि। यस्तो धेरै मनुष्य मतमा चल्छन्, तिमीले सुनाउँछौं— हामी ईश्वरीय मतबाट के बन्छौं, उहाँले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। भगवानुवाच— हामी उहाँसँग पढ्न जान्छौं। हामी दिनहुँ एक घण्टा, पौने घण्टा जान्छौं। क्लासमा धेरै समय लगाउनु पनि हुँदैन। यादको यात्रा त घुमफिर गर्दा पनि हुन सक्छ। ज्ञान र योग दुवै धेरै सहज छ। ‘बाबा’ छ नै एक शब्द। भक्तिमार्गका त धेरै शास्त्र छन्, जम्मा गर्ने हो भने सारा घर शास्त्रले भरिने पुग्छ। यसमा कति खर्च भयो होला। अहिले बाबाले त धेरै सहज कुरा बताउनु हुन्छ। केवल बाबालाई याद गर। बाबाको वर्सा हो नै स्वर्गको बादशाही। तिमी विश्वको मालिक थियौं नि। दुनियाँ स्वर्ग थियो। के तिमीले बिर्सियो? यसलाई पनि ड्रामाको भावी भनिन्छ। अहिले बाबा आउनु भएको छ। हर पाँच हजार वर्षपछि आउनु हुन्छ, पढाउनको लागि। बेहदका बाबाको वर्सा अवश्य स्वर्ग नयाँ दुनियाँ कै हुनुपर्छ। यो त एकदम सामान्य कुरा हो। लाखौं वर्ष भनिदिनाले बुद्धिमा ताला लागे जस्तै भएको छ। ताला खुल्दै खुल्दैन। यस्तो ताला लागेको छ जसले गर्दा यति सहज कुरा पनि बुझ्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु भएको एउटै कुरा पर्याप्त छ। धेरै केही पनि पढ्नु पर्दैन। यहाँ तिमीले एक सेकेण्डमा कसैलाई पनि स्वर्गवासी बनाउन सक्छौं। यो स्कूल हो, त्यसैले तिम्रो पढाइ चलिरहन्छ। ज्ञानसागर बाबाले तिमीलाई ज्ञान त यति दिनुहुन्छ, सागरलाई मसी बनाऊ, सारा जंगललाई कलम बनाऊ तैपनि अन्त्य हुन सक्दैन। ज्ञानलाई धारणा गरेको कति समय भयो? भक्तिको त आधा कल्प भएको छ। ज्ञान तिमीलाई एकै जन्ममा मिल्छ। बाबाले तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ, नयाँ दुनियाँको लागि। त्यस लौकिक स्कूलमा त तिमी कति समय पढ्छौ। ५ वर्षदेखि लिएर २०-२२ वर्षसम्म पढिरहन्छौ। कमाई थोरै र खर्च धेरै गर्यौ भने त घाटा पर्छ नि।

बाबाले कति सम्पन्न बनाउनु हुन्छ, फेरि विपन्न बन्छन्। अहिले संसारको हाल हेर के छ। नशाले बुझाउनु पर्छ। माताहरू खडा हुनुपर्छ। वन्दे मातरम् तिम्रो नै गायन हो। धर्तीलाई मातरम् भनिदैन। वन्दे मातरम् मनुष्यलाई भनिन्छ। बच्चाहरू जो बन्धनमुक्त छन् उनीहरूले नै सेवा गर्छन्। उनीहरू पनि जसरी कल्प पहिला बन्धनमुक्त भएका थिए, त्यसैगरी भइरहन्छन्। अबलाहरू माथि कति अत्याचार हुन्छ। जानेका छन्— हामीलाई बाबा मिलेको छ, त्यसैले सम्झन्छन् अब त बाबाको सेवा गर्नु छ। बन्धन छ, यस्तो भन्नेहरू भेडा-बाख्रा हुन्। सरकारले केही भन्न सक्दैन कि तिमीले ईश्वरीय सेवा नगर। कुरा गर्ने हिम्मत चाहिन्छ नि। जसमा ज्ञान छ ऊ त यतिकैमा सजिलै बन्धनमुक्त हुन सक्छ। न्यायाधीशलाई पनि सम्झाउन सक्छौ— हामी आध्यात्मिक सेवा गर्न चाहन्छौं। रुहानी पिताले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। क्रिश्चियनहरूले फेरि पनि भन्ने गर्छन्— मुक्त गर्नुहोस्, गाइड बन्नुहोस्। भारतवासीहरूको भन्दा त उनीहरूको समझ राम्रो छ। तिमी बच्चाहरूमा जो राम्रा समझदार छन् उनीहरूमा सेवाको धेरै सोख हुन्छ। सम्झन्छन्— ईश्वरीय सेवाबाट ठूलो चिट्ठा मिल्छ। कतिले त चिट्ठा आदिलाई बुझ्दै बुझ्दैनन्। त्यहाँ गएर पनि दास-दासी बन्छन्। मनमा सम्झन्छन् ठिकै छ, दासी नै सही, चण्डालै सही। स्वर्गमा त भइन्छ नि! उनीहरूको चालचलन पनि त्यस्तै देखिन आउँछ। तिमीले सम्झन्छौ— बेहदका बाबाले हामीलाई सम्झाइरहनु भएको छ। यी दादाले पनि सम्झाउँछन्, बाबाले यिनीद्वारा बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ। कसैले त यति पनि बुझ्दैनन्। यहाँबाट बाहिर गयो समाप्त। यहाँ बसेर पनि मानौं केही बुझ्दैनन्। बुद्धि बाहिर भइकिन्छ, ठक्कर खाइरहन्छ। एउटा पनि भूत निस्कदैन। पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ र उहाँले के

बनाउनु हुन्छ! साहुकारहरूका पनि दास-दासीहरू बन्छन् नि। अहिले पनि साहुकारहरूका कति नोकर-चाकरहरू हुन्छन्। सेवामा त एकदमै लाग्नुपर्छ। तिमी बच्चाहरू शान्ति स्थापनाको लागि निमित्त बनेका छौ, विश्वमा सुख-शान्ति स्थापना गरिरहेका छौ। यथार्थमा तिमीले जानेका छौ- हामीले श्रीमत अनुसार स्थापना गरिरहेका छौ, यसमा कोही अशान्त हुनु हुँदैन। बाबाले यहाँ पनि धेरै यस्ता राम्रा-राम्रा घरहरू देख्नुभएको छ। एउटै घरमा ६-७ बुहारीहरू सँगसँगै यति प्यारसँग मिलेर रहन्छन्, बिल्कुलै शान्ति हुन्छ। भन्दथे- हामीकहाँ त स्वर्ग छ। कुनै मतभेदको कुरा छैन। सबै आज्ञाकारी छन्। त्यतिबेला बाबाको पनि संन्यासी विचार थियो। दुनियाँदेखि वैराग्य हुन्थ्यो। अहिले त यो हो बेहदको वैराग्य। केही पनि याद नरहोस्। यी बाबाले त नाम पनि सबै बिर्सिन्छन्। बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हजुरले हामीलाई याद गर्नुहुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- मैले त सबैलाई बिर्सिनु छ। न बिर्स, न याद गर। बेहदको वैराग्य हो नि! सबैलाई बिर्सिनु छ। हामी यहाँका निवासी कहाँ हौं र? बाबा आउनु भएको छ हामीलाई स्वर्गको वर्सा दिन। बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौं भने तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। यो ब्याज धेरै राम्रो छ सम्झाउनको लागि। कसैले माग्यो भने भन बुझेर मात्र लिनुहोस्। यस ब्याजलाई बुझेपछि हामीलाई विश्वको बादशाही प्राप्त हुन सक्छ। शिवबाबाले यी ब्रह्माद्वारा आज्ञा गर्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौं भने तिमी यी बन्ने छौ। गीतावाला जो हुन्छन् उनीहरूले यो कुरा राम्ररी बुझ्छन्। जो देवता धर्मका हुन्छन्। कसै-कसैले प्रश्न सोध्छन्- देवताहरू गिछन् किन? अरे, यो चक्र घुमिरहन्छ। पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै तल त उत्रिन्छन् नि! चक्र त घुम्नु नै छ। हामी सेवा गर्न किन सक्दैनौं? यो अवश्य हरेकको दिलमा आउँछ। अवश्य पनि मभित्र कुनै कमी रहेको छ। मायाको भूतले नाकमा समातेको छ।

अब तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- हामी अब घर जानु छ अनि नयाँ दुनियाँमा आएर राज्य गर्छौं। तिमी त यात्री हौ नि! दूर देशबाट यहाँ आएर पार्ट खेल्छौ। अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ- हामीलाई अमरलोक जानु छ। यो मृत्युलोक समाप्त हुनु छ। बाबाले त धेरै सम्झाउनु हुन्छ। राम्रोसँग धारण गर्नु छ। यसलाई फेरि उगाइरहनु पर्छ। यो पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ- कर्मभोगको बिमारी निस्कन्छ। मायाले सताउँछ तर अल्मलिनु हुँदैन। अलिकति केही भयो भने हैरान हुन्छन्। बिमारी भएको बेला मानिसहरूले झन् भगवानलाई धेरै याद गर्छन्। बंगालमा कोही धेरै बिमारी भयो भने उसलाई भन्छन् राम राम भन... राम राम भन...। हेर्छन्, अब मर्ने अवस्थामा छ भने गंगामा लिएर जान्छन् र 'हरि बोल, हरि बोल' भन्छन् फेरि त्यसलाई ल्याएर जलाउन के आवश्यक छ? गंगामा राखिदेऊ न! कछुवा-माछा आदिको शिकार हुन्छ। काममा आउँछ। पारसीहरूले राखिदिन्छन्, त्यसैले हड्डी पनि काममा आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले अरु सबै कुरा बिर्सेर मलाई याद गर। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बन्धनमुक्त बनेर विश्वको सच्चा सेवा गर्नु छ। नशाले सम्झाउनु छ- हामीलाई रूहानी बाबाले पढाइरहनु भएको छ, हामी रूहानी सेवामा छौं। ईश्वरीय सेवाको उमङ्ग आइरहोस्।

२) कर्मभोगको बिमारी वा मायाको तुफानमा अल्मलिनु वा हैरान हुनु हुँदैन। बाबाले जो ज्ञान दिनुभएको छ त्यसलाई उगाउँदै बाबाको यादमा हर्षित रहनु छ।

वरदान:- सर्व सम्बन्धको अनुभूति को साथ साथै प्राप्तिहरूको खुशीको अनुभव गर्ने तृप्त आत्मा भव जो सच्चा आशिक छ, ऊ हरेक परिस्थितिमा, हरेक कर्ममा सदा प्राप्तिको खुशीमा रहन्छ। कति बच्चाहरूले अनुभूति गर्छन्- हो, उहाँ मेरो बाबा हुनुहुन्छ, ईश्वर, साजन हुनुहुन्छ, बच्चा हुनुहुन्छ... तर प्राप्ति जति चाह्यो त्यति हुँदैन। त्यसैले अनुभूतिका साथसाथै सर्व सम्बन्धद्वारा प्राप्तिको महसुसता होस्। यस्तो प्राप्ति एवं अनुभूति गर्नेहरू सदा तृप्त रहन्छन्। उनीहरूलाई कुनै पनि चीजको अप्राप्ति लाग्दैन। जहाँ प्राप्ति छ त्यहाँ तृप्ति अवश्य हुन्छ।

स्लोगन:- निमित्त बन्यौं भने सेवाको सफलताको हिस्सा प्राप्त हुन्छ।

